Η νεοελληνική ταυτότητα

Γράφει ο **Απόστολος Παπαδημητρίου**.

Όταν οι πρόγονοί μας έλαβαν την απόφαση να επαναστατήσουν κατά των Τούρκων, ώστε να αποτινάξουν τον ζυγό μακραίωνης δουλείας βροντοφώναξαν: *«Για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδας την ελευθερία»*! Έχυσαν ποταμούς αιμάτων γι' αυτά, όπως και οι προηγουμένων γενεών, οι οποίοι δεν είχαν καμφθεί σε δελεάσματα και απειλές (νεομάρτυρες και κλεφταρματωλοί).

Τελικά το νεοελληνικό κράτος σχηματίστηκε μετά από καίρια παρέμβαση των ισχυρών των τότε ημερών και ετέθη υπό «κηδεμονία», από την οποία αποκλείστηκε η Αυστρία.
Στο ελληνικό προτεκτοράτο παρά τη διαφορά των συμφερόντων των «προστατών», όλοι τους είχαν ένα κοινό στόχο: Τον εκδυτικισμό του. Αγνοούσαν ή, όσοι γνώριζαν, περιφρονούσαν την ψυχοσύνθεση του Ρωμηού. Οι περισσότεροι την είχαν μελετήσει στα οδοιπορικά των δυτικών περιηγητών, διπλωματών ή κατασκόπων κατά την Τουρκοκρατία.

Όλοι όμως είχαν λάβει εκπαίδευση, στην οποία κυριαρχούσε η αναφορά στην αρχαία ελληνική γραμματεία. Μάλιστα μεγάλη ήταν η καύχηση ότι αυτοί ήσαν οι μεταλαμπαδευτές του πνεύματος των προγόνων μας, το οποίο, κατ'αυτούς, διέτρεξε τον κίνδυνο αφανισμού όχι μόνο κατά τη διάρκεια της τουρκοκρατίας, αλλά και πριν, κατά τη χιλιόχρονη αυτοκρατορία της Ρωμανίας.

Συνεργοί στον εκδυτικισμό μας υπήρξαν συμπατριώτες μας σπουδασμένοι στη Δύση και έχοντες εγκολπωθεί τα αρρωστημένα ιδεολογήματα, τα οποία σήμερα με περισσή ένταση διδάσκονται στα

ελληνικά Πανεπιστήμια: Οι Ρωμηοί της τουρκοκρατίας, όπως προηγουμένως και οι Ρωμηοί του Βυζαντίου (Ρωμανίας δηλαδή) δεν είχαν ελληνική εθνική συνείδηση, δεν είχαν καν εθνική συνείδηση παρά μόνο θρησκευτική.

Έπρεπε ως εκ τούτου να επιτευχθεί η επανανακάλυψη του αρχαίου ελληνικού πνεύματος από τους «εκφυλισμένους» ραγιάδες (προσφιλής έκφραση πολλών δυτικών), οι οποίοι ήσαν βουτηγμένοι στη θρησκοληψία και δεισιδαιμονία της ορθόδοξης πίστης (επίσης προσφιλής έκφραση πολλών δυτικών). Οι δικοί μας ακαδημαϊκοί δεν θέλησαν ποτέ να δουν πίσω από τις θέσεις αυτές τον ακραίο ανθελληνισμό, που καλλιεργήθηκε στη Δύση διαχρονικά, ανθελληνισμό, που δεν κορέστηκε ούτε μετά την πρώτη ούτε μετά τη δεύτερη άλωση της Βασιλεύουσας των πόλεων.

Την κατεδάφιση άρχισαν με ζήλο οι Βαυαροί και οι γραικύλοι συνοδοιπόροι τους και τη συνέχισαν οι Άγγλοι επικυρίαρχοι και μετέπειτα οι Αμερικανοί. Ο λαός αντιστάθηκε με όσες δυνάμεις διέθετε χωρίς ισχυρή την στήριξη της Ιεραρχίας της Εκκλησίας, η οποία υποτάχθηκε στη νόμω κρατούσα Πολιτεία, για να αποδεσμευθεί δήθεν από την οθωμανική εξουσία (σχίσμα του 1833).
Η παιδεία, η ελληνορθόδοξη, υποκαταστάθηκε από εκπαίδευση γνωσικεντρική με σαφή τν προσανατολισμό προς δυτικά πρότυπα, σε εποχή, κατά την οποία οι δυτικές ιδεολογίες του ιδεαλισμού και υλισμού συγκρούονταν στην κονίστρα των ιδεών, αφού προηγουμένως οι οπαδοί τους είχαν απομακρυνθεί σημαντικά από τις χριστιανικές ομολογίες της Δύσης.

Ενώ όμως οι ξένοι και οι εντόπιοι συνεργάτες τους, οι οποίοι ακόμη και σήμερα δρέπουν δάφνες, ως αόκνως εργασθέντες για τον φωτισμό του λαού, εκθεμελίωναν κάθε τι σχετικό προς την παράδοση, αναφυόταν το λεγόμενο Ανατολικό ζήτημα, το ζήτημα της διαδοχής του «μεγάλου ασθενούς», της οθωμανικής δηλαδή αυτοκρατορίας, στα κατακτημένα απ' αυτήν εδάφη.

Κύριοι διεκδικητές των ευρωπαϊκών κτήσεων ήσαν οι Αυστρία και Ρωσία ως συνορεύουσες προς την Τουρκία χώρες. Και τότε εξυφάνθη από την πρώτη μεγάλη πλεκτάνη, ιστορική και εθνολογική σε βάρος του ελληνισμού.
Οι Αυστριακοί γνωρίζοντας τον δυναμισμό των υποδούλων Ελλήνων, οι οποίοι ακτινοβολούσαν σ' όλη την έκταση της αχανούς αυτοκρατορίας τους και δεν ήσαν εκφυλισμένοι, είχαν σαφή την αίσθηση ότι ο ελληνισμός θα ήταν το μεγαλύτερο εμπόδιο στην βουλιμία τους για κυριαρχία επί μεγάλου μέρους της Βαλκανικής.

Ο Μέττερνιχ δεν ήταν ανθέλληνας, όπως συνήθως διδασκόμαστε, ήταν ένας ψυχρός εκτελεστής με βάση τις αρχές της δυτικής διπλωματίας. Επιστρατεύτηκε τότε από τους Αυστριακούς η γερμανική ιστορική σχολή, η οποία κατασκεύασε τρεις μύθους.
Ο πρώτος: Οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήσαν Έλληνες!
Ο δεύτερος: Οι Βλάχοι δεν είναι Έλληνες.
Ο τρίτος: Οι Αλβανοί (Σκιπιτάροι) είναι απόγονοι των Ιλλυριών.
Οι απόψεις της γερμανικής σχολής έγιναν εν πολλοίς, ιδιαίτερα η δεύτερη, δεκτές και από τους άλλους ισχυρούς της εποχής, Άγγλους και Γάλλους, παρά τις εθνικές αντιθέσεις και την σαφή γνώση ότι η Γερμανοί επιστήμονες είχαν θέσει τις γνώσεις τους στην υπηρεσία του ιδεολογήματος του παγγερμανισμού.

Εμείς στην Ελλάδα ακούμε να μας παραμυθιάζουν με το ιδεολόγημα του κινδύνου εκ του πανσλαβισμού, αν και γνωρίζουμε την εντονότατη και αιματηρή μάλιστα αντιπαράθεση ρωμαιοκαθολικών και ορθοδόξων Σλάβων.
Ούτε οι Άγγλοι «προστάτες» μας, που δεν βαρύνονται με την ενοχή των εγκλημάτων των «σταυροφόρων» λεηλατητών της Πόλης, επιχείρησαν να αντικρούσουν τις ανιστόρητες θέσεις των Γερμανών.

Και πολλές φορές ακούγεται μεταξύ συμπατριωτών μας το ερώτημα: Καλά, δεν γνωρίζουν ιστορία

στη Δύση; Γνωρίζουν και μάλιστα πολύ καλά, όμως οι αρχές της δυτικής διπλωματίας παραμένουν ακλόνητες. Θα συγκινηθεί ο Λευκός οίκος, ο κύριος χαλκευτής σήμερα της ιστορικής αλήθειας, από το κείμενο μερικών εντίμων επιστημόνων και γερουσιαστών, ενώ στην εποχή μας έχουν πλεονάσει τόσο οι ανέντιμοι, όσο και οι γραικύλοι, οι πρόθυμοι να παραχωρήσουν τα πάντα;
Ο Λευκός οίκος δεν έχει ακόμη συναισθανθεί τις γενοκτονίες, για τις οποίες είναι υπεύθυνες οι ΗΠΑ ούτε τον τρομερό κίνδυνο, που αντιμετωπίζει η ίδια η χώρα του από την ανεξέλεγκτη οπλοκατοχή.
Θα ενημερώσει ο Τσίπρας, αν έχει τη γνώση και τη διάθεση, τη Μέρκελ και αυτή θα τον ευχαριστήσει ζητώντας συγγνώμη για την άγνοιά της;
Αλλά οι Γερμανοί δεν συνειδητοποίησαν αρκούντως το έγκλημα που διέπραξαν κατά τον Β΄ μεγάλο πόλεμο, έχοντας προσθέσει ενοχές στις ενοχές του παρελθόντος.

Οι Έλληνες καλούνται να αντιμετωπίσουν μόνοι τους τα οξυνόμενα προβλήματα, εθνικά πρωτίστως, πολιτικοκοινωνικά στη συνέχεια. Πώς θα αντιμετωπισθούν αυτά; Με κοινό μέτωπο ή με πολυδιάσπαση;
Για μία ακόμη φορά ο ελληνισμός εκδηλώνει την άμετρη την προαιώνια κακία του, τη διχόνοια. Οι μεν, ριψάσπιδες όντες, σπεύδουν να τεθούν στην υπηρεσία της νέας τάξης πραγμάτων, η οποία έχει ως στόχο τον αφανισμό της ιδιοπροσωπείας των εθνών, όλων των εθνών.
Οι δε, αν και συναισθάνονται τον κίνδυνο που μας απειλεί, εξακολουθούν να προσδοκούν στη βοήθεια «φίλων», «συμμάχων» και «εταίρων», όπως τότε οι φιλενωτικοί στην Κωνσταντινούπολη.

Για ποιους να κλάψω περισσότερο. Δυστυχώς δεν έχουμε συνειδητοποιήσει οι Νεοέλληνες ότι βιώνουμε σε βάθος πνευματική κρίση, κρίση αξιών, συνεπώς και κρίση ταυτότητας. Το ήθος και το φρόνημα δεν είναι εγγεγραμμένα στη γενετική μας παρακαταθήκη, αλλά καλλιεργούνται με την παιδεία. Και η παιδεία, η ελληνορθόδοξη παιδεία, είναι ανύπαρκτη στη χώρα μας, καθώς ο στόχος του εκδυτικισμού αυτής έχει εν πολλοίς επιτευχθεί.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

05.03.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/